

מסכת מעשר שני

פרק ג

א. לא יאמר אדם לחברו, העל את היפורות האלו לירושלים לחלק,
אלא אומר לו, הצלם שנאכלם ונשפטם בירושלים. אבל נותנים זה
לזה מפנה חכם:

ב. אין לו קהינו הרים בכספי מעשיר שני, מפני שהוא מעט
באכילתך, ורבי שמעון מתיר. אמר להם רבי שמעון, מה אם הקל
בזבחי שלמים, שהוא מביאן לידי פגول ונתר וטמא, לא נקל
בפרומת. אמרו לו, מה אם הקל בזבחי שלמים, שהוא מתרים
לזרים, נקל בפרומת, שהוא אסורה לזרים:

ג. מי שהוא לו מעות בירושלים וצריך לו, ולחברו פרות, אומר
 לחברו, הרי המעות האלו מחייבין על פרותה. נמצא זה אוכל
פרותיו בטהרה, והלה עיטה צרכו במעותיו. ולא יאמר כן לעם
הארץ, אלא בדקמי:

ד. פירות בירושלים ומעטות במדינה, אומר, הרי המעות בהם מחלין על פירותiao. מעטות בירושלים ופירות במדינה, אומר, הרי המעותiao מחלין על פירותיהם, ובלבך שיעלו הפרות ויאכלו בירושלים:

ה. מעטות נכסות לירושלים ויזאות, ופירות נכסין ואינו יזאין. רבנו שמואן בן גמליאל אומר, אף הפירות נכסין ויזאין:

ו. פירות שגמלה מלאכתו ועbero בתוך ירושלים, יחרז מעשר שני שלחו ויאכל בירושלים. ושלא נגמרה מלאכתו, סלי ענבים לגת וסלי תנים למקצה, בית שמאי אומרים, יחרז מעשר שני שליהם ויאכל בירושלים. בבית הלל אומרים, יפה ויאכל בכל מקום. רבי שמואן בן יהודה אומר משווים רבוי יוסי, לא נחקרו בית שמאי ובית הלל על פירות שלא נגמרה מלאכתו, שיפקה מעשר שני שליהם ויאכל בכל מקום. ועל מה נחקרו, על פירות שגמלה מלאכתו, شبית שמאי אומרים, יחרז מעשר שני שליהם ויאכל בירושלים. ובית הלל אומרים, יפה ויאכל בכל מקום. והקמא, נכס ויזאה ונפקה:

ז. אילן שהוא עומד בפנים ונוטה לחוץ, או עומד בחוץ ונוטה לפנים, מכגד החומה ולפנים, כלפנים. מכגד החומה ולבחוץ, כלבחוץ. בתי הבדים שפתחו לפנים וחלון לחוץ, או שפתחו

לחויז וחלוּן לפנים, בית שמא אומרים, הפל כלפנים. ובית היל אומרים, מנגד החומה ולפנים, כלפנים. מנגד החומה ולחוז, כלחוין:

ח. הלשכות, בניוות בקדש ופתחות לחול, תוכן חל וגאותיהם קדש. בניוות בחול ופתחות לקדש, תוכן קדש וגאותיהם חל. בניוות בקדש ובחול ופתחות לקדש ולחול, תוכן וגאותיהם מנגד הקדש ולקדש, קדש, מנגד החול ולחול, חל:

ט. מעשר שני שגננס לירושלים ונטה מא, בין שגטמא באב הטמאה, בין שגטמא בולד הטמאה, בין בפנים בין בחוז, בית שמא אומרים, יפה ויאכל הכל בפנים, חייז משגטמא באב הטמאה בחוז. בית היל אומרים, הפל יפה ויאכל בחוז, חייז משגטמא בולד הטמאה בפנים:

י. הילקוח בכסף מעשר שני שגטמא, יפה. רבי יהודא אומר, יCKER. אמרו לו לרבי יהודא, ומה אם מעשר שני עצמו שגטמא, הרי הוא נפה, הילקוח בכסף מעשר שני שגטמא, איןנו דין שישפה. אמר להם, לא, אם אמרתם בכמיעשר שני עצמו, שכן הוא נפה בטהור ברחוק מקום, תאמרו בילקוח בכסף מעשר, שאיןנו נפה בטהור ברחוק מקום:

יא. צָבֵי שְׁלֹקְחוּ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר, וְמִתְּאֵן, יִקְבֵּר עַל יְדֵי עֹרוֹ. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, יִפְךָה. לְקַחְוּ חַי וְשַׁחַטּוּ וְגַטְמָא, יִפְךָה. רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר, יִקְבֵּר. לְקַחְוּ שְׁחִיטָה וְגַטְמָא, הַרְיִ הַוָּא כִּפְרוֹת:

יב. הַמְּשָׁאֵיל קָנְקָבִין לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי, אָף עַל פִּי שְׁגָפָנוּ, לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר. זָלַף לְתוֹכוֹ סְתִּים, עַד שֶׁלֹּא גַּפְנוּ, לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר. מְשָׁגָפָנוּ, קָנָה מַעֲשֵׂר. עַד שֶׁלֹּא גַּפְנוּ, עוֹלוֹת בַּאֲחֵד וּמִאָה, וּמְשָׁגָפָנוּ, מִקְדְּשׁוֹת בְּכָל שְׁהָנוּ. עַד שֶׁלֹּא גַּפְנוּ, תּוֹרָם מִאָהָת עַל הַכֶּל, וּמְשָׁגָפָנוּ, תּוֹרָם מִכֶּל אַחַת וְאַחַת:

יג. בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים, מִפְתַּח וּמַעֲרָה לְגַת. וּבֵית הַלִּיל אָמְרִים, מִפְתַּח וְאֵינוֹ אָרֵיךְ לְעַרְוֹת. בְּמַה ذְּבָרִים אָמְרִים, בָּمְקוּם שְׁזַרְכָּנוּ לְמַכְרֵר סְתִּומֹת. אֲבָל בָּמְקוּם שְׁזַרְכָּנוּ לְמַכְרֵר פְּתֻוחֹת, לֹא יֵצֵא קָנָהוּ לְחַלְיוֹן. אֲבָל אִם רְצָה לְהַחְמִיר עַל עַצְמוֹ לְמַכְרֵר בָּמְדָה, יֵצֵא קָנָהוּ לְחַלְיוֹן. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, אִפְּה הָאָמֵר לְחַבְרוֹ, חַבִּית זוּ אַנְיִ מַזְכֵּר לְהַחְלִין: חַזְצֵץ מִקְנָהָנִים, יֵצֵא קָנָהוּ לְחַלְיוֹן: